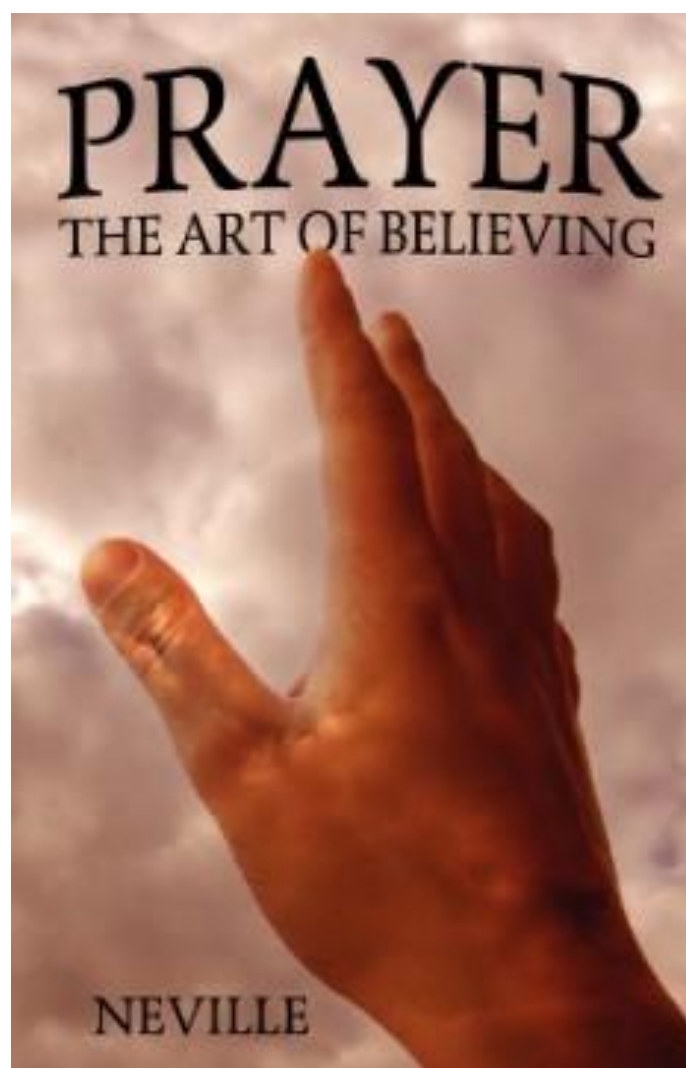

RUGĂCIUNEA,
ARTA DE A CREDE

DE
Neville

1945

G & J PUBLISHING CO.
330 South La Brea Avenue
Los Angeles 36, California

Cuprins

1. LEGEA REVERSIBILITĂȚII
2. NATURA DUALĂ A CONȘTIINȚEI
3. IMAGINAȚIE ȘI CREDINȚĂ
4. VISARE CONTROLATĂ
5. LEGEA TRANSMISIEI GÂNDULUI
6. FLUXURI PRIELNICE
7. CEA MAI MARE RUGĂCIUNE

PREFAȚĂ

RUGĂCIUNEA este paspartuul. O cheie se poate potrivi unei uși a unei case, dar când poate deschide toate ușile, își poate clama rangul de paspartu. O asemenea cheie este, pentru toate problemele pământești, rugăciunea.

Capitolul 1

LEGEA REVERSIBILITĂȚII

„Roagă-te pentru sufletul meu, mai multe lucruri decât visează lumea aceasta sunt forjate prin rugăciune.” (Tennyson).

RUGĂCIUNEA este o artă și cere practică.

Prima cerință este o imaginație controlată. Parada și repetițiile zadarnice sunt străine rugăciunii. Exersarea ei necesită calm și pace a minții.

„*[Când vă rugați,]* nu spuneți multe, ca neamurile *[că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate]*, *Matei 6:7]*, fiindcă rugăciunea se face în taină și „Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” *[Matei 6:4; 6:6; 6:18]*.

Ceremoniile ce se folosesc tradițional în rugăciune sunt numai superstiții și au fost născocite pentru a da rugăciunii un aer de solemnitate. Aceia care practică arta rugăciunii sunt adesea necunoscători în privința legilor care o controlează. Ei atribuie rezultatele obținute ceremoniilor și încurcă litera cu spiritul.

Esența rugăciunii este credința; dar credința trebuie întrepătrunsă cu înțelegerea pentru a-și însuși acea calitate activă pe care nu o are de una singură. „*[Iată începutul înțelepciunii:]* Agonisește înțelepciunea și cu prețul a tot ce ai, capătă priceperea” *[Pildele lui Solomon 4:7]*.

Această carte este o încercare de a reduce necunoscutul la cunoscut indicând condițiile în care se răspunde rugăciunilor și fără de care lor nu li se poate răspunde. Definește condițiile ce guvernează rugăciunea în legi ce sunt o simplă generalizare a observațiilor noastre.

Legea universală a reversibilității este temelia pe care se bazează afirmațiile ei.

Mișcarea mecanică produsă de vorbire era cunoscută cu mult timp înainte ca cineva să fi visat la posibilitatea unei transformări inverse, adică, reproducerea vorbirii prin mișcare mecanică (fonograful). Electricitatea fusese produsă prin frecare pentru o lungă perioadă, fără vreo idee că frecarea, în schimb, ar putea fi produsă de electricitate. Fie că omul reușește sau nu să inverseze transformarea unei forțe, el știe, totuși, că toate transformările forței sunt reversibile. Cum căldura poate produce mișcare mecanică, și mișcarea mecanică poate produce căldură. Dacă electricitatea produce magnetism, și magnetismul poate genera curenți electrici. Dacă vocea poate cauza curenți ondulatori, la fel, asemenea curenți pot reproduce vocea și așa mai departe.

Cauză și efect, energie și materie, acțiune și reacție sunt în același timp și interconvertibile.

Această lege e de maximă importanță, deoarece îți permite să anticipezi transformarea inversă odată ce s-a verificat transformarea directă. Dacă știi cum te-ai simți de ți s-ar realiza obiectivul, atunci, reciproc, ai ști ce stare ai putea realiza pentru a trezi în tine un asemenea sentiment. Porunca de a te ruga crezând că deja posezi acel ceva pentru care te rogi [*Marcu 11:24*] se bazează pe cunoașterea acestei legi a inversei transformări. Dacă rugăciunea ta împlinită produce în tine o trăire sau o stare de conștiință definite, atunci, și invers, acea trăire sau stare de conștiință particulare trebuie să-ți producă rugăciunea împlinită. Fiindcă toate transformările forțelor sunt reversibile, ar trebui să-ți asumi întotdeauna sentimentul dorinței tale împlinite. Ar trebui să-ți trezești în tine sentimentul că ești și ai ceea ce până acum ai dorit numai să fii și să ai. Aceasta se face cu ușurință contemplând bucuria pe care ai trăi-o dacă obiectivul tău ar fi un fapt împlinit, astfel că trăiești și îți miști și îți păstrezi ființa în sentimentul că dorința ta e realizată.

Sentimentul dorinței împlinite, de e însușit și susținut, trebuie să concretizeze starea care l-ar fi creat. Această lege explică de ce „credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” [*Evrei 11:1*] și de ce „El cheamă la ființă cele ce încă nu se văd de parcă ar fi fost și cele ce nu se vedeau se fac văzute” [*aprox., Romani 4:17*]. Asumă-ți sentimentul dorinței tale împlinite și continuă să simți că e împlinită până când ceea ce simți se concretizează.

Dacă un eveniment fizic poate produce o stare psihologică, o stare psihologică poate produce un eveniment fizic. Dacă efectul (a) poate fi produs de cauza (b), atunci, și invers, efectul (b) poate fi produs de cauza (a).

Așadar, „de aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea” (*Marcu 11:24*).

Capitolul 2

NATURA DUALĂ A CONȘTIENȚEI

UN CONCEPT CLAR al naturii duale a conștiinței omului trebuie să fie temelia a toată adevărata rugăciune. Conștiința include atât o parte subconștientă cât și una conștientă. Partea infinit mai mare a conștiinței se află sub sfera conștiinței obiective. Subconștientul este partea cea mai importantă a conștiinței. Este cauza acțiunii voluntare. Subconștientul este ceea ce omul este. Conștientul e ceea ce omul știe. „Eu și Tatăl Meu una suntem” [Ioan 10:30], dar „Tatăl este mai mare decât Mine” [Ioan 14:28]. Conștientul și subconștientul sunt una, dar subconștientul este mai mare decât conștientul.

„Eu nu pot să fac de la Mine nimic” [Ioan 5:30], „ci Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui” [Ioan 14:10]. Eu, conștiința concretă, obiectivă, nu pot face nimic de la mine; Tatăl, subconștientul, El face lucrarea. Subconștientul este cel în care totul se cunoaște, în care totul e posibil, căruia toate îi ies, din care totul vine, care aparține tuturor, la care toți au acces.

Cele despre care suntem conștienți sunt construite din cele despre care nu suntem conștienți. Nu numai că asumptiile noastre subconștiente ne influențează comportamentul, dar și modelează tiparele existenței noastre concrete.

Numai ele au puterea de a spune „Să facem om – manifestări concrete – după chipul și după asemănarea Noastră” [Geneza/Facerea 1:26]. Întregul creației e adormit în adâncul omului și e trezit la existență concretă de asumptiile lui subconștiente. Înăuntrul absenței aceleia pe care o numim somn există o conștiință de o vigilență ce nu doarme, iar în timp ce corpul doarme, această ființă neadormită eliberează din vistieria eternității asumptiile subconștiente ale omului.

Rugăciunea e cheia care descuie depozitul infinit. „Puneți-Mă și pe Mine la încercare”, zice Domnul Savaot, „și veți vedea că voi deschide, la dorința voastră, stăvilarele cerului și voi vărsa din belșug binecuvântarea, spre binele vostru” [Maleahi 3:10]. Rugăciunea modifică sau schimbă în întregime asumptiile noastre subconștiente și o schimbare de asumptie este o schimbare de expresie.

Mintea conștientă raționează inductiv, de la observare, experiență și educație. Găsește, așadar, greu de crezut ceea ce este negat de cele cinci simțuri. Subconștientul raționează deductiv și nu-l preocupă niciodată adevărul sau falsitatea premisei, ci purcede în asumptia corectitudinii premisei și concretizează rezultate compatibile cu premisa. Distincția trebuie văzută limpede de toți cei ce va fi să stăpânească arta rugăciunii.

Nicio înțelegere reală a științei rugăciunii nu se poate obține cu adevărat până ce nu sunt înțelese legile ce guvernează natura duală a conștiinței și nu se realizează importanța subconștientului.

Rugăciunea – arta de a crede ceea ce e negat de simțuri – ține aproape exclusiv de subconștient. Prin rugăciune, subconștientului i se sugerează să accepte dorința împlinită și, raționând deductiv, o desfășoară logic spre finalul ei legitim. „*[Voi, copii, sunteți din Dumnezeu și i-ați biruit pe acei prooroci, căci]* mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume” *[1 Ioan 4:4]*.

Mintea subiectivă este conștiința mocnită ce animează lumea; „este Duhul cel ce dă viață” *[Ioan 6:63]*. În toată substanța este un singur suflet – mintea subiectivă. Gând și simțământ contopite în credințe imprimă modificări asupra ei, îi trasează misiunea, pe care misiune o execută cu fidelitate.

Mintea conștientă naște premise. Mintea subiectivă le desfășoară spre finalitățile lor logice. De n-ar fi mintea subiectivă atât de limitată în puterea ei de a raționa preliminar, omul concret n-ar putea fi considerat responsabil pentru faptele lui pe pământ. Omul transmite ideii subconștientului prin sentimentele lui. Subconștientul transmite ideii de la minte la minte prin telepatie. Convingerile tale neexprimate de alții sunt transmise lor fără a ști sau consimți la asta conștient, iar dacă sunt acceptate de ei subconștient, le vor influența comportamentul.

Singurele idei pe care ei le resping subconștient sunt ideile tale despre ei care ei nu doresc să fie adevăruri în privința nimănui. Orice ar putea ei dori altora poate fi crezut despre ei și, prin legea credinței care guvernează raționarea subiectivă, ei sunt constrânși să accepte subiectiv și astfel să exprime obiectiv ca atare.

Mintea subiectivă este controlată complet de sugestie. Ideile sunt optim sugerate când mintea obiectivă este parțial subiectivă, adică, atunci când simțurile obiective sunt diminuate sau ținute în suspensie.

Această stare parțial subiectivă poate fi cel mai bine descrisă drept visare controlată, în care mintea este pasivă dar capabilă să funcționeze absorbitor. Este o concentrare a atenției. Nu trebuie să existe niciun conflict în mintea ta când te rogi. Întoarce-te de la ceea ce este la ceea ce trebuie să fie. Asumă-ți dispoziția dorinței împlinite și, prin legea universală a reversibilității, îți vei realiza dorința.

IMAGINAȚIE ȘI CREDINȚĂ

RUGĂCIUNILE nu sunt făcute eficient dacă nu există un raport între mințile conștientă și subconștientă ale operatorului. Acesta se face prin imaginație și credință.

Prin puterea imaginației, toți oamenii, cu siguranță oamenii imaginativi, veșnic lansează farmece în ale căror mreje cad continuu toți oamenii, mai ales cei fără imaginație. Putem fi vreodată siguri că nu însăși mama noastră a fost cea care, în timp ce ne peticea șosetele, a pornit acea schimbare subtilă din mințile noastre? Dacă pot arunca farmece fără intenție asupra unei persoane, nu e niciun motiv pentru a mă îndoii că sunt în stare să arunc înadins farmece mult mai puternice.

Tot ce poate fi văzut, atins, explicat, discutat, este, pentru omul cu imaginație, nimic mai mult decât un mijloc, fiindcă el funcționează, din cauza imaginației sale controlate, în adâncul lui, unde fiecare idee există în sine și nu în relație cu altceva. Înăuntrul său nu e nevoie de constrângerile logicii. Fiindcă singura constrângere de care ascultă este instinctul misterios care-l învață să elimine toate dispozițiile în afara dispoziției dorinței împlinite.

Imaginația și credința sunt singurele abilități ale minții necesare pentru a crea condiții concrete. Credința necesară pentru operarea cu succes a legii conștienței este o credință pur subiectivă și este posibilă prin oprirea opoziției active din partea minții obiective a operatorului. Depinde de abilitatea ta de a simți și accepta ca adevărat ceea ce simțurile tale obiective neagă.

Nici pasivitatea subiectului, nici acordul lui conștient cu sugestia ta nu sunt necesare, fiindcă, fără consimțământul său ori fără ca el să știe, i se poate da un ordin subiectiv pe care el trebuie să-l exprime concret. Este o lege fundamentală a conștienței aceea conform căreia, prin telepatie, putem intra în comuniune imediată cu alții.

Pentru a stabili raportul, chemi mental subiectul. Îți îndrepti atenția asupra lui și strigi mental numele lui exact așa cum ai face pentru a atrage atenția cuiva. Imaginează-ți că răspunde și auzi mental vocea lui. Reprezintă-ți-l ție însuși, interior, în starea pe care vrei să o obții. Apoi imaginează-ți că îți spune pe tonurile normale ale unei conversații ceea ce vrei să auzi. Răspunde-i mental. Spune-i despre bucuria ta de a fi martor al norocului său.

Auzind mental, cu toată claritatea realității ceea ce voiai să auzi și simțind fiorii veștii auzite, întoarce-te la conștiența ta concretă, obiectivă. Conversația ta subiectivă trebuie să trezească ceea ce s-a afirmat.

„Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbuti *[și lumina va străluci pe toate drumurile tale]*”, Iov 22:28]. Nu o voință puternică e cea care trimite cuvântul subiectiv în misiunea lui, cât gândirea clară și sentimentul de adevăr al stării afirmate. Când crezul și voința sunt în conflict, invariabil, crezul câștigă. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu’ - zice Domnul Savaot” *[Zaharia 4:6]*.

Nu ceea ce vrei atragi; atragi ceea ce crezi a fi adevărat.

Așadar, intră în spiritul acestor conversații mentale și dă-le același grad de realism pe care l-ai da unei conversații telefonice. „De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede” *[Marcu 9:23]*. „De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea” *[Marcu 11:24]*.

Acceptarea finalului determină mijloacele. Și nici cea mai înțeleaptă cugetare nu ar putea născoci mijloace mai eficiente decât cele care sunt determinate de acceptarea finalului. Vorbește mental cu prietenii tăi ca și când dorințele tale pentru ei ar fi deja realizate.

Imaginația este începutul progresului a toate formele, iar credința este substanța din care ele sunt formate. Prin imaginație, ceea ce există latent sau este adormit în adâncul conștiinței se trezește și i se dă formă. Lecuirile atribuite influenței anumitor medicamente, moaște sau locuri sunt efectele imaginației și credinței. Puterea tămăduitoare nu este în spiritul care e în ele, este în spiritul în care sunt ele acceptate. „Litera ucide, iar duhul face viu” *[2 Corinteni 3:6]*.

Mintea subiectivă este complet controlată de sugestie, deci, fie că obiectul credinței tale e adevărat sau fals, vei obține aceleași rezultate.

Nu e nimic șubred în teoria medicală sau în susținerea preoțimii față de moaștele și locurile lor sfinte. Mintea subiectivă a pacientului acceptă sugestia de sănătate condiționată în asemenea stări și, de îndată ce aceste condiții sunt îndeplinite, purcede la a genera sănătate. „După credința voastră, fie vouă!” *[Matei 9:29]*, fiindcă „*[de poți crede,]* toate sunt cu puțință celui ce crede” *[Marcu 9:23]*. Așteptarea încrezătoare a vindecării face exact ceea ce nici un tratament medical nu poate reuși.

Nereușita e mereu cauzată de o autosugestie antagonistă a pacientului, ce pornește din îndoiala obiectivă în puterea medicinei sau a moaștelor, ori din neîncrederea în privința adevărului teoriei. Mulți dintre noi, fie din prea puțină sensibilitate fie din prea mult intelect, ambele fiind pietre de poticnire în calea rugăciunii, nu putem crede ceea ce simțurile noastre neagă. A ne forța să credem duce la o și mai mare neîncredere. Pentru a evita astfel de contra-sugestii, pacientul ar trebui să nu fie conștient, obiectiv, de sugestiile care i se fac. Cea mai eficientă metodă de vindecare sau de influențare a comportamentului celorlalți constă în ceea ce este cunoscut drept „tratamentul tăcut sau absent”.

Când subiectul nu-și dă seama, concret, de sugestia care i se dă, nu există posibilitatea ca el să-și formeze o credință antagonistă. Nu e necesar ca pacientul să știe, concret, că i se face ceva.

Din ce se știe despre procesele subiective și obiective ale raționării, e mai bine să nu cunoască obiectiv ceea ce i se face. Cu cât se ține mai mult mintea obiectivă în ignoranță completă în privința sugestiei, cu atât își va îndeplini mai bine funcțiile mintea subiectivă. Subiectul acceptă subconștient sugestia și crede că el a inițiat-o, dovedind adevărul dictonului lui Spinoza conform căruia nu cunoaștem cauzele care ne determină acțiunile.

Mintea subconștientă este conductorul universal pe care îl modifică operatorul prin gândurile și sentimentele sale. Stările vizibile sunt fie efecte vibratorii ale vibrațiilor subconștiente dinlăuntrul tău, fie cauze vibratorii ale vibrațiilor corespondente dinlăuntrul tău. Un om disciplinat nu le permite vreodată să fie cauze, dacă nu trezesc în el stările de conștiență dorite. Cunoscând legea reversibilității, omul disciplinat își transformă lumea imaginând și simțind numai „câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun” *[Filipeni 4:8]*. Ideea de frumos pe care o trezește înlăuntrul lui nu va eșua în a-și stârni afinitățile în alții. El știe că mântuitorul lumii nu e un om, ci manifestarea care va mântui. Mântuitorul bolnavului este sănătatea, a celui flămând e mâncarea, a celui însetat mântuirea este apa.

El pășește la braț cu mântuitorul asumându-și, însușindu-și sentimentul dorinței sale împlinite. Prin legea reversibilității, aceea conform căreia toate transformările sunt reversibile, energia sau sentimentul trezit se transformă pe sine în starea imaginată. El nu așteaptă niciodată patru luni până la cules *[Ioan 4:35, Apocalipsa 14:15]*. Dacă în patru luni recolta va trezi în el o stare de bucurie, atunci, și invers, bucuria recoltei de acum va trezi recolta acum.

„*[Acum e vremea potrivită]* să le pun pe cap cunună în loc de cenușă, untdelemn de bucurie în loc de veșminte de doliu, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului spre slăvirea Lui” *[Isaia 61:3]*.

VISARE CONTROLATĂ

FIECARE este supus acelorași legi psihologice care guvernează subiectul hipnozei obișnuite. El se supune controlului sugestiei. În hipnoză, simțurile obiective sunt parțial sau total suspendate.

Totuși, indiferent de cât de profund sunt încătușate simțurile obiective în hipnoză, facultățile subiective sunt alerte, iar subiectul recunoaște tot ce se petrece în jurul lui. Activitatea și puterea minții subiective sunt proporționale cu somnul minții obiective. Sugestii ce par neputincioase când sunt prezentate direct conștienței obiective sunt extrem de eficiente când subiectul este în stare hipnotică. Starea hipnotică înseamnă pur și simplu a fi neconștient, din punct de vedere obiectiv.

În hipnoză, mintea conștientă este adormită și puterile subconștiente sunt dezvăluite pentru a fi ajunse direct de către sugestie. E ușor de văzut din asta, dacă admiți adevărul sugestiilor mentale, că oricine nu e conștient de tine se află într-o stare profund hipnotică în relație cu tine. Așadar, „[nici] chiar în gândul tău nu blestema pe rege și în camera unde dormi nu defăima pe cel puternic; căci păsările cerului pot să ducă un cuvânt și neamul celor înaripate să dea vorba ta pe față” (Eclesiastul 10:20). Ceea ce crezi sincer ca fiind adevărat despre altul vei trezi în el.

Nimeni nu trebuie hipnotizat, la propriu, pentru a fi ajutat. Dacă subiectul nu-și dă seama conștient de sugestie, iar dacă sugestia este dată cu convingere și acceptată cu încredere de către operator ca fiind adevărată, atunci ai urmat condițiile ideale pentru o rugăciune eficientă. Reprezintă-ți subiectul mental ca și când a făcut deja ceea ce dorești să facă. Vorbește-i mental și felicită-l pentru că a făcut ceea ce voiai ca el să facă. Vezi-l mental în starea pe care vrei să o obții. În raza acțiunii sale, fiecare cuvânt spus subiectiv trezește, la propriu, ceea ce afirmă. Lipsa de încredere din partea subiectului nu e un obstacol atunci când deții control visării tale.

Afirmațiile tale îndrăznețe, când ești într-o stare parțial subiectivă, trezesc ceea ce afirmi. Auto-încrederea în tine și credința absolută în adevărul afirmației tale mentale sunt tot ce e necesar pentru a produce rezultate. Vizualizează subiectul și imaginează-ți că îi auzi vocea. Aceasta stabilește un contact cu mintea lui subiectivă. Apoi imaginează-ți că îți spune ceea ce vrei să auzi. Dacă vrei să-i trimiți vorbe de sănătate și prosperitate, atunci imaginează-ți că îți spune, „Nu m-am simțit niciodată mai bine și parcă niciodată n-am avut ca acum”, apoi răspunde-i mental că te bucuri auzind de marele lui noroc.

Imaginează-ți că vezi și auzi bucuria lui.

O conversație mentală cu imaginea subiectivă a celuilalt trebuie să se desfășoare într-un climat care nu exprimă nici cea mai mică urmă de îndoială în privința adevărului a ceea ce auzi și spui. Dacă ai o vagă impresie că nu crezi ceea ce ai imaginat că ai auzit și spus, subiectul nu va consimți lor, fiindcă mintea ta subiectivă îi va transmite numai ideile tale solide. Numai ideile fixate își pot trezi corespondenții vibraționali în cei spre care sunt îndreptate. În visarea controlată, ideile trebuie să fie sugerate cu cea mai mare grijă. Dacă nu-ți controlezi imaginația în visare, imaginația ta are să te controleze pe tine. Orice vei sugera cu încredere este lege pentru mintea subiectivă; este supusă obligației de a concretiza ceea ce afirmi mental. Nu numai că subiectul execută starea afirmată, dar o face ca și când decizia a fost a lui, sau ca și când ideea a izvorât din mintea lui.

Controlul subconștientului înseamnă stăpânirea peste toate. Fiecare stare se supune controlului minții omului. Iar controlul subconștientului se obține prin controlul credințelor tale care, la rândul lor, sunt factorul atotputernic în stările vizibile.

Imaginația și credința sunt secretele creației.

LEGEA TRANSMISIEI GÂNDULUI

„Trimis-a cuvântul Său și i-a vindecat pe ei și i-a izbăvit pe ei din stricăciunile lor” [*Psalm 106/107:20*]. A transmis conștiința sănătății și a trezit corespondentul ei vibrațional în cel spre care a fost dirijată. Și-a reprezentat sieși mental subiectul într-o stare de sănătate și și-a imaginat că îl aude pe subiect confirmând asta. „Că nici un cuvânt de-ale Domnului nu va fi lipsit de putere” [*cf. unei versiuni în l. română, „Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință”, Luca 1:37*]; așadar, „ține dreptarul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine” [*2 Timotei 1:13*].

Pentru a te ruga eficient, trebuie să ai obiective clar definite. Trebuie să știi ce vrei înainte de a putea cere. Trebuie să știi ce vrei înainte de a putea simți că ai deja, iar rugăciunea este sentimentul dorinței împlinite. Nu contează ce e ceea ce cauți în rugăciune sau unde e sau pe cine privește.

Nu ai nimic de făcut în afară de a te convinge pe tine de adevărul a ceea ce dorești să vezi manifestat. Când te ridici din rugăciune, nu mai cauți, fiindcă – dacă te-ai rugat corect – ți-ai însușit subconștient realitatea stării căutate, iar prin legea reversibilității, subconștientul tău trebuie să concretizeze ceea ce afirmă.

Trebuie să ai un conductor pentru a transmite o forță. Poți întrebuința o sârmă, un jet de apă, o rază de lumină sau absolut orice intermediar. Principiul fotofonului sau al transmisiei vocii prin lumină te va ajuta să înțelegi transmisia gândului, sau trimiterea cuvântului pentru a vindeca pe altul. E o analogie puternică între vocea vorbită și vocea mentală. A gândi înseamnă a vorbi încet, a vorbi înseamnă a gândi cu voce tare.

Principiul fotofonului este acesta: o rază de lumină este reflectată de o oglindă și proiectată spre un receptor dintr-un punct îndepărtat. În spatele oglinzii este un muștiuc. Vorbind în muștiuc, faci oglinda să vibreze. O oglindă ce vibrează modifică lumina reflectată pe ea. Lumina modificată poartă vorbirea ta, nu ca vorbire, ci așa cum e reprezentată în corespondentul ei mecanic. Ajunge la stația de recepție și se izbește de un disc din receptor; face ca discul să vibreze în concordanță cu modificarea la care a fost supusă – și îți reproduce vocea.

„Eu sunt Lumina lumii” [*Ioan 8:12; 9:5*]. Eu sunt, cunoștința că exist, este o lumină prin intermediul căreia ceea ce trece prin mintea mea este interpretat vizibil. Memoria, sau abilitatea mea de a vedea mental ce e prezent concret, dovedește că mintea mea este o oglindă, o oglindă atât de sensibilă încât poate reflecta un gând. Re-percepția unei imagini în memorie nu diferă în niciun fel ca act vizual de percepția imaginii mele într-o oglindă. Același principiu este implicat în ambele.

Conștiința ta este lumina reflectată pe oglinda minții tale și proiectată în spațiu spre cel la care te gândești. Vorbind mental imaginii subiective în mintea ta, faci oglinda minții tale să vibreze. Mintea ta vibrând, modifică lumina conștiinței reflectată pe ea. Lumina modificată a conștiinței ajunge la cel spre care este îndreptată și se izbește pe oglinda minții sale; face ca mintea lui să vibreze în concordanță cu modificările la care a fost supusă. Astfel, reproduce în el ceea ce a fost afirmat de către tine.

Credințele tale, atitudinile tale fixe ale minții îți modifică în ritm constant conștiința așa cum e ea reflectată pe oglinda minții tale. Conștiința ta, modificată de credințele tale, se concretizează în condițiile din lumea ta. Pentru a-ți schimba lumea, trebuie mai întâi să-ți schimbi concepția despre ea. Pentru a schimba un om, trebuie să-ți schimbi concepția despre el. Trebuie mai întâi să-l crezi a fi omul care vrei tu să fie și să-i vorbești mental de parcă ar fi. Toți oamenii sunt suficient de sensibili pentru a reproduce credințele tale despre ei. Așadar, dacă lumea ta nu este reprodusă vizibil în cel spre care s-a trimis, cauza trebuie căutată în tine, nu în subiect. De îndată ce crezi în adevărul stării afirmate, rezultatele urmează. Oricine poate fi transformat; fiecare gând poate fi transmis; fiecare gând poate fi întrupat vizibil.

Cuvinte subiective – asumptii subconștiente – trezesc ceea ce afirmă.

„Ele sunt vii și eficace și nu se vor întoarce la Mine fără să dea rod, ci vor îndeplini voia Mea și vor propăși în lucrul spre care le trimit” [aprox., *Isaia 55:11*; cf. [unei versiuni în l. română](#), „Așa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea și își îndeplinește rostul lui”]. Ele sunt înzestrate cu inteligență referitoare la misiunea lor și vor stăruii până ce obiectul existenței lor este realizat; stăruiesc până ce trezesc corespondentul vibrațional al lor în cel spre care sunt îndreptate, dar în clipa în care scopul creației lor a fost atins, ele încetează a mai fi. Cuvântul rostit subiectiv în încredere tăcută va trezi întotdeauna o stare corespondentă în cel în care s-a rostit; dar în clipa în care sarcina lui a fost îndeplinită, el își încetează existența, permițând celui în care s-a realizat starea să rămână în conștiința stării afirmate sau să revină la starea lui anterioară.

Orice stare beneficiază de atenția ta, aceea îți întreține viața. Așadar, a deveni atent asupra unei foste stări înseamnă a reveni la acea condiție. „Nu vă mai amintiți de întâmplările trecute și nu mai luați în seamă lucrurile de altădată” [*Isaia 43:18*].

Nimic nu se poate adăuga omului, fiindcă întregul creației deja este perfecționat în el. „Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” [*Luca 17:21*]. „Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer” [*Ioan 3:27*]. Cerul este subconștientul tău. Nici măcar o insolație nu provine din afară. Razele de afară numai trezesc razele corespondente dinăuntru. De n-ar fi razele arzătoare înăuntrul omului, toate razele universului la unison n-ar putea să-l ardă. De n-ar fi tonele de sănătate deja înăuntrul conștiinței celui care le afirmă sau a celui pentru care se afirmă, n-ar putea fi reverberate prin cuvântul care se trimite.

De fapt nici nu dai ceva altuia – reînvii ceea ce doarme înlăuntrul lui. „Copila n-a murit, ci doarme” [*Matei 9:24, Marcu 5:39*]. Moartea e numai dormire și uitare. Vârsta și decăderea sunt somnul – nu moartea – tinereții și sănătății. Recunoașterea unei stări o reverberează sau o trezește.

Distanța, așa cum e ea cunoscută simțurilor tale obiective, nu există pentru mintea subiectivă. „De voi lua aripile mele de dimineață și de mă voi așeza la marginile mării, și acolo mâna Ta mă va povățui și mă va ține dreapta Ta” [*Psalms 138/139:9-10*]. Timpul și spațiul sunt condiții ale gândului; imaginația le poate transcende și se poate muta într-un timp și spațiu psihologice. Deși separat fizic de un loc prin mii de kilometri, poți trăi mental în locul acela îndepărtat de parcă ar fi aici. Imaginația ta poate transforma cu ușurință iarna în vară, New York în Florida și așa mai departe. Fie obiectul dorinței tale aproape sau departe, rezultatele vor fi aceleași. Subiectiv, obiectul dorinței tale nu e niciodată îndepărtat; proximitatea lui intensă îl face îndepărtat observației simțurilor. Sălășluiește în conștiință, iar conștiința e mai apropiată decât respirația și mai colea decât mâinile și picioarele.

Conștiința este unica, singura realitate. Toate fenomenele sunt formate din aceeași substanță reverberantă la viteze diferite. Din conștiință am ieșit eu ca om și în conștiință, ca om mă întorc. În conștiință toate stările există subiectiv și sunt trezite la existența lor concretă prin credință. Singurul lucru care ne împiedică să producem o impresie subiectivă eficientă asupra cuiva aflat la mare distanță, ori să transformăm acolo în aici este obișnuința noastră de a vedea spațiul ca un obstacol.

Un amic de la mii de kilometri depărtare are rădăcini în tine prin ideile tale fixe despre el. A te gândi la el și a ți-l reprezenta înăuntrul tău în starea în care îți dorești să fie, încredzător că imaginea aceasta subiectivă e la fel de reală pe cât ar fi de s-ar fi concretizat deja trezește în el o stare corespondentă pe care trebuie să o concretizeze. Rezultatele vor fi evidente, deși cauza rămâne ascunsă. Subiectul va exprima starea trezită înlăuntrul său și va rămâne neștiutor în privința adevăratei cauze a acțiunii lui. Iluzia ta de liber-arbitru este numai necunoaștere a cauzelor care te împing să acționezi.

Rugăciunile depind de atitudinea ta mentală pentru a avea succes și nu de atitudinea subiectului. Subiectul nu are nicio putere în a rezista ideilor tale controlate subiectiv în ceea ce-l privește în afară de cazul în care, starea afirmată de către tine ca fiind adevărată în privința lui este o stare pe care el este incapabil de a o dori ca fiind adevărată în privința altora. În acest caz, se întoarce la tine, cel care a trimis-o, și se va realiza în tine. Dacă însă ideea e acceptată, succesul depinde în întregime de operator, nu de subiectul care, precum acul busolei în pivotul lui, e chiar indiferent în privința direcției pe care alegi să i-o dai. Dacă ideea ta fixă nu este acceptată subiectiv de către cel spre care a fost îndreptată, ricoșează spre tine, cel care ai trimis-o. „Și cine vă va face vouă rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” [*1 Petru 3:13*].

„Tânăr am fost și am îmbătrânit și n-am văzut pe cel drept părăsit, nici seminția lui cerând pâine” [*Psalms 36/37:25*].

„Nicio nenorocire nu se întâmplă celui drept *[pe când cei nelegiuiți sunt covârșiți de rele]*”, *Pilde 12:21*). Nimic nu ni se întâmplă dacă nu există în propria noastră natură.

O persoană care îndreaptă un gând răutăcios spre altul va fi rănit de ricoșeu dacă nu reușește să obțină acceptul subconștient al aceluia. „Ce semeni, aceea culegi”. Mai mult, ceea ce poți dori și crede despre altul poate fi dorit și crezut despre tine, iar tu nu ai puterea de a o respinge dacă cel care ți-o dorește o acceptă ca fiind un adevăr în ceea ce te privește. Singura putere de a respinge un cuvânt subiectiv este de a fi incapabil de a dori o stare similară altuia – a da presupune abilitatea de a primi. Posibilitatea de a imprima o idee în mintea altuia presupune abilitatea acelei minți de a primi acea impresie. Nebunii exploatează lumea; înțelepții o transfigurează.

Este cea mai înaltă înțelepciune aceea de a cunoaște că în universul viu nu e un alt destin în afara celui creat din imaginația omului. Nu există influență în afara minții lui.

„*[Câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate,] câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul*” *[Filipeni 4:8]*. Nu accepta niciodată ca adevărat despre alții ceea ce nu ai vrea să fie adevărat despre tine. Pentru a trezi o stare înlăuntrul altuia, aceasta trebuie să fie trează mai întâi în tine. Starea pe care ai transmite-o altuia poate fi transmisă dacă este crezută de tine. Așadar, a da înseamnă a primi. Nu poți da ceea ce nu ai și ai numai ceea ce crezi. Deci a crede o stare ca fiind adevărată despre altul nu numai că trezește acea stare înlăuntrul aceluia, dar îi dă viață și în tine.

Ești ceea ce crezi.

„Dați și se va da. *[Turna-vor în sânul vostru]* o măsură bună, îndesată, clătinată și cu vârf *[căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura]*”, *Luca 6:38*). A da înseamnă pur și simplu a crede, fiindcă ceea ce crezi sincer despre alții vei trezi în ei. Starea reverberatoare transmisă de credința ta persistă până ce își trezește vibrația corespondentă în cel despre care se crede aceea. Dar înainte de a putea fi transmisă, trebuie mai întâi să fie trezită înlăuntrul transmițătorului. Indiferent ce e trează înlăuntrul conștienței tale, ești.

Că acea credință se referă la sine sau la altul, nu contează, deoarece credinciosul este definit prin suma totală a credințelor sau asumțiilor sale subconștiente.

„Cum gândit-a omul în inima lui” – în subconștientul adânc al său – „așa e el” *[cf. unei versiuni în l. română, „Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet”]*, *Pilde 23:7*). Nu lua în considerare aparențele, ci afirmă subiectiv ca adevărat ceea ce dorești tu să fie adevărat. Aceasta trezește în tine tonul stării afirmate care, la rândul ei, se auto-realizează în tine și în cel despre care este afirmată. Dați și se va da *[Luca 6:38]*. Credințele trezesc invariabil ceea ce ele afirmă. Lumea este o oglindă în care fiecare se vede reflectat pe sine. Lumea concretă reflectă credințele minții subiective.

Unii oameni se auto-impresionează cel mai bine prin imagini vizuale, alții prin sunete mentale, iar alții prin acțiuni mentale. Forma activității mentale care permite întregii puteri a atenției tale să se fixeze în direcția aleasă este cea care trebuie cultivată până ce le poate aduce pe toate celelalte în sprijinul atingerii obiectivului tău simultan.

Dacă ai dificultăți în a înțelege termenii „imagini vizuale”, „sunete mentale” și „acțiuni mentale”, iată o ilustrare ce ar trebui să le clarifice sensurile: A imaginează că vede o partitură muzicală, necunoscând nimic despre notația muzicală. Impresia din mintea sa este o imagine pur vizuală. B imaginează că vede aceeași partitură, dar el poate citi muzical și își poate imagina cum ar suna interpretată la pian; acest imaginar este sunetul mental. C poate citi muzical și este și pianist; pe măsură ce citește, se imaginează interpretând partitura. Acțiunea imaginară este acțiune mentală.

Imaginile vizuale, sunetele mentale și acțiunile mentale sunt creații ale imaginației tale și, deși par a veni din afară, ele vin de fapt dinlăuntrul tău. Ele se mișcă de parcă ar fi mișcate de altcineva, dar sunt lansate de fapt de propriul tău spirit din depozitul magic al imaginației. Sunt proiectate în spațiu de aceleași legi ale vibrației care guvernează trimiterea vocii sau a imaginii. Vorbirea și imaginile sunt proiectate nu ca vorbire sau ca imagini, ci drept corelativi vibraționali. Mintea subiectivă vibrează în conformitate cu modificările produse de gândul și sentimentele operatorului. Starea vizibilă creată este efectul vibrațiilor subiective. Un sentiment este întotdeauna acompaniat de o vibrație corespondentă, adică, o schimbare de expresie sau senzație în operator.

Nu există gând sau sentiment fără expresie. Indiferent cât de lipsit de emoții pari a fi, dacă reflectezi cu orice grad de intensitate, va exista mereu o ușoară mișcare musculară. Ochiul, deși închis, urmează mișcările obiectelor imaginare și pupila se dilată sau contractă în funcție de strălucirea sau depărtarea acelor obiecte; respirația este accelerată sau încetinită, în funcție de cursul gândurilor tale; mușchii se contractă corespunzător mișcărilor mentale.

Această schimbare de vibrație persistă până ce trezește o vibrație corespondentă în subiect, care vibrație se exprimă apoi într-un fapt fizic. „Și Cuvântul S-a făcut trup” [Ioan 1:14]. Energia, așa cum o vezi în cazul radioului, este transmisă și recepționată într-un „câmp”, un loc în care se produc schimbări în spațiu. Câmpul și energia sunt una și inseparabile. Câmpul subiectului devine întruparea cuvântului sau energiei primite. Cel care gândește și gândul, operatorul și subiectul, energia și câmpul sunt una. De-ai fi suficient de liniștit pentru a-ți auzi sunetul credințelor, ai ști ce se înțelege prin „muzica sferelor”. Sunetul mental pe care îl auzi în rugăciune ca venind din afară e produs de tine de fapt.

Autoobservarea va revela acest fapt. Cum muzica sferelor este definită ca armonia auzită numai de zei, și se presupune a fi produsă de mișcarea sferelor celeste, la fel este și armonia pe care o auzi subiectiv numai tu în privința altora – produsă de mișcările gândurilor și sentimentelor tale în adevărata împărăție sau „cerurile dinlăuntrul tău”.

FLUXURI PRIELNICE

„Cât de frumoase sunt pe munți picioarele trimisului care vestește pacea, a solului de veste bună, care dă de știre mântuirea” [*Isaia 52:7*].

O foarte eficientă cale de a aduce „fluxuri prielnice” altuia este aceea de a chema înaintea ochilor minții tale imaginea subiectivă a celui pe care dorești să îl ajuți și să-l auzi afirmând ceea ce dorești tu să facă. Auzi-l mental cum îți spune că a făcut-o. Aceasta trezește în el corespondentul vibrațional al stării afirmate, care vibrație persistă până ce misiunea sa este îndeplinită. Nu contează ce anume dorești să fi făcut, sau pe cine ai ales să facă. De îndată ce afirmi subiectiv că s-a făcut, rezultatele urmează.

Nereușita poate rezulta numai dacă eșuezi în a accepta adevărul afirmației tale sau dacă starea afirmată nu ar fi dorită de subiect pentru sine sau pentru altul. În cel de-al doilea caz, starea se va realiza în tine, operatorul.

Obiceiul aparent inofensiv de „a vorbi cu tine însuși” este cea mai rodnică formă de rugăciune. O ceartă mentală cu imaginea subiectivă a altuia este cea mai sigură metodă de a te ruga pentru o ceartă. Ceri să fii ofensat de celălalt când vă întâlniți în mod concret. E obligat să acționeze într-o manieră care să-ți displacă, de nu îți contramandezi sau modifizi ordinul înainte de a vă întâlni, afirmând subiectiv o schimbare.

Din nefericire, omul își uită certurile subiective, conversațiile mentale zilnice cu alții, așa că nu găsește explicații pentru conflictele și nenorocirile vieții sale. Cum certurile mentale produc conflicte, similar, conversațiile mentale bine alese produc stări vizibile ale fluxurilor prielnice. Omul se creează pe sine din propria sa imaginație.

Dacă starea dorită este pentru tine și ți se pare greu să accepți ca adevărat ceea ce simțurile tale neagă, cheamă înaintea ochilor minții tale imaginea subiectivă a unui prieten și pune-l să afirme mental că tu ești deja ceea ce dorești să fii. Aceasta stabilește în el, fără consimțământul sau știința lui conștientă, asumția subconștientă că tu ești ceea ce el a afirmat mental, care asumție, fiindcă e însoțită neconștient, va persista până ce își împlinește misiunea. Misiunea sa este aceea de a trezi în tine corespondentul ei vibrațional, care vibrație, odată trezită în tine, se realizează pe sine ca fapt concret.

O altă modalitate eficientă de a te ruga pentru tine este să folosești formula lui Iov, care a descoperit că propriul lui necaz a fost înlăturat pe când se ruga pentru prietenii săi [*Iov → 42:10*].

Fixează-ți atenția asupra unui prieten și fă ca vocea imaginară a prietenului tău să-ți spună că el e, sau are, ceea ce ar fi comparabil cu ceea ce dorești tu să fii sau să ai. În timp ce îl auzi și îl vezi mental, simte fiorul norocului său și dorește-i tot binele cu sinceritate. Aceasta trezește în el vibrația corespondentă a stării afirmate, care vibrație trebuie apoi să se concretizeze ca fapt fizic. Vei descoperi adevărul afirmației, „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui” [*Matei 5:7*].

„Virtutea milostivirii e de două ori binecuvântată – binecuvântează pe cel care a primit-o și pe cel care a dat-o” [*William Shakespeare, „Neguțătorul din Veneția”*]. Binele pe care îl accepți subiectiv ca adevărat despre alții nu numai că se va exprima prin ei, dar o bună parte se va realiza prin tine.

Transformările nu sunt niciodată totale. Forța A este mereu transformată în mai mult decât o forță B. O lovitură cu ciocanul produce nu numai o contuzie mecanică, dar și căldură, electricitate, un sunet, o schimbare magnetică și așa mai departe. Corespondentul vibrațional în subiect nu este transformarea întreagă a sentimentului comunicat. Darul transmis altuia este după asemănarea măsurii divine, îndesată, clătinată și cu vârf [*Luca 6:38*], astfel încât, după ce cinci mii sunt hrăniți din cinci pâini și doi pești, încă mai rămân douăsprezece coșuri pline [*I. Matei 14:13-21, Marcu 6:31-44, Luca 9:10-17, Ioan 6:5-15; II. Matei 15:32-38; Marcu 8:1-9*].

CEA MAI MARE RUGĂCIUNE

Imaginația este începutul creației. Îți imaginezi ce dorești și apoi crezi că e real.

Fiecare vis ar putea fi realizat de cei suficient de autodisciplinați pentru a crede. Oamenii sunt ce alegi tu să-i faci; un om e după felul în care privești la el. Trebuie să te uiți la el cu alți ochi înainte ca el să se schimbe concret.

„Doi oameni priveau de dincolo de gratii; unul vedea tina, celălalt vedea stelele.”

Cu veacuri în urmă, Isaia punea întrebarea: „Cine este orb, fără numai sluga Mea? Cine este surd ca trimisul Meu? Cine este orb ca cel de un neam cu Mine și surd ca Slujitorul Domnului?” [42:19].

Omul perfect nu judecă după aparențe, ci judecă drept. Îi vede pe alții așa cum îi dorește să fie; aude numai ceea ce vrea să audă. Vede numai binele din alții. Asupra lui nu e nicio osândă [Romani 8:1], fiindcă el transformă lumea cu văzul și auzul lui.

„Un rege care stă pe scaunul de judecată deosebește cu ochii lui orice faptă rea” [Pilde 20:8].

Compasiune pentru lucrurile vii – înțelegere a limitărilor omenești – nu există în conștiința regelui, fiindcă el a învățat să deosebească conceptele lor false de adevărata lor ființă. Pentru el, sărăcia este numai somnul avuției. El nu vede larve, ci viitori fluturi multicolori; nu iarnă, ci vara dormind [Mary Webb, „Precious Bane”]; nu om nevoiaș, ci pe Iisus adormit. Iisus din Nazaret, care risipea răul cu ochiul Său, e adormit în imaginația fiecărui om, și din propria lui imaginație trebuie să îl trezească omul afirmând „EU SUNT Iisus”.

Atunci și numai atunci îl va vedea pe Iisus, fiindcă omul poate vedea numai ce e treaz în el. Pântecul sfânt este imaginația omului. Pruncul sfânt este acea concepție de sine care corespunde definiției perfecțiunii dată de Isaia. Ia seama la vorbele Sf. Augustin, „Prea târziu Te iubisem, căci, iată, Tu erai înlăuntrul iar eu Te căutam pe aiurea”. Este conștiința ta cea spre care trebuie să te întorci ca spre singura realitate. Acolo, și numai acolo, trezești ceea ce este adormit.

„De mii de ori de S-ar naște Hristos în Betleem, de nu Se naște în tine, sufletul tău e tot pustiu” [colind medieval englezesc de Crăciun].

Creația e săvârșită. Îți chemi creația într-o ființă simțind realismul stării pe care o chemi.

O dispoziție își atrage afinitățile, dar nu creează ceea ce atrage. Cum somnul se cheamă prin simțământul „mi-e somn”, la fel, și Iisus Hristos se cheamă prin sentimentul „Eu sunt Iisus Hristos”. Omul se vede numai pe sine. Nimic din ce nu e în natura lui nu se întâmplă omului. Oamenii se ivesc în jurul tău din mulțime trădându-și afinitatea cea mai apropiată dispozițiilor tale pe măsură ce se zămislesc. Îi întâlnești aparent din întâmplare, dar descoperi că sunt pe măsura dispozițiilor tale. Fiindcă dispozițiile tale se exteriorizează continuu pe ele însele, poți profeti, citindu-ți propriile dispoziții, că vei întâlni curând, fără ca măcar să cauți, anumite personaje și anumite circumstanțe.

Prin urmare, cheamă-L pe Cel perfect într-o ființă trăind în sentimentul „Eu sunt Hristos”, căci Hristos este singurul concept de sine prin care se pot vedea realitățile dezvoltate ale veșniciei.

Comportamentul nostru este influențat de asumția noastră subconștientă ce ține seama de propriul nostru rang social și intelectual precum și de cel al celui căruia ne adresăm.

Fie ca să căutăm și să evocăm cel mai mare rang, iar cel mai nobil dintre toate e cel care dezbracă omul de moralitatea lui și îl înveșmăntează în glorie nemuritoare nelimitată. Fie ca să ne asumăm sentimentul „Eu sunt Hristos”, și întregul nostru comportament se va schimba subtil și inconștient în conformitate cu această asumție.

Asumțiile noastre subconștiente se exteriorizează singure continuu, pentru ca și alții să ne vadă așa cum ne vedem noi subconștient și să ne spună prin acțiunile lor ceea ce ne-am însușit noi subconștient a fi. Așadar fie ca să ne asumăm sentimentul „EU SUNT Hristos” până ce revendicarea noastră conștientă devine asumția noastră subconștientă, „Iar noi toți, privind ca în oglindă, cu fața descoperită, slava Domnului, ne prefacem în același chip din slavă în slavă [*ca de la Duhul Domnului*”, 2 Corinteni 3:18].

Fie ca Dumnezeu să se trezească și potrivnicii Lui să fie nimiciți.

Nu e altă rugăciune mai măreață pentru om.